

ГЛАВА 1: ЕСПРЕСО І ПАТОКА

АРТЕМІС сидів у криваво-червоно-му шкіряному кріслі та дивився на Беккета і Майлза. Його мати трохи застудилась і тому зараз була у ліжку. Його батько розмовляв з лікарем у її кімнаті, тож Артеміс зголосився допомогти і трохи розважити малюків. А що може бути кращим для малечі, аніж кілька уроків?

Він вирішив одягнути небесно-блакитну шовкову сорочку, світло-сірі вовняні штані і мокасини від Гуччі. Його чорне волосся було зачесане назад. Артеміс зробив радісний вигляд, який був до вподоби дітям. Принаймні, так йому казали.

— Артемісу треба до туалету? — поцікавився Беккет, який сидів на туніському килимі, будучи одягненим лише у забруднений травою жилет, який він натягнув на коліна.

— Hi, Беккете, — сказав Артеміс, яскраво посміхаючись. — Я намагаюсь здаватися веселим. А хіба ти не маєш носити підгузок?

— Підгузок; — пирхнув Майлз, який сам привчив себе до туалету у віці чотирнадцяти місяців, будуючи драбину з енциклопедій, щоб дістатися до унітазу.

— Ніяких підгузків, — надувся Беккет, ляскаючи муху, що дзвижчала, потрапивши у пастику його сплутаних світлих локонів. — Беккет ненавидить підгузки.

Артеміс сумнівався, що няня знахтувала необхідністю надіти підгузок на Беккета, і він хотів знати, де цей підгузок тепер.

— Дуже добре, Беккете, — продовжував Артеміс. — Давай поки що відкладемо питання про підгузок і перейдемо до сьогоднішнього уроку.

— Шоколад на полицях. — Беккет, простягнув пальці вгору, щоб дістатися уявного шоколаду.

— Так, точно. Іноді на полицях буває шоколад.

— Еспресо, — додав Беккет, який мав дивний набір улюблених смаків, серед яких була кава-еспресо у пакетиках і патока. І все в одну чашку, якщо йому вдавалося до них дістатися. Одного разу Беккету вдалося проковтнути декілька ложок цієї суміші, перш ніж її відібрали. Малюк не спав протягом двадцяти восьми годин.

— Може, вивчимо нові слова, Артемісе? — запитав Майлз, який хотів повернутися до банки з цвіллю у своїй спальні. — Я проводжу сперименти із професором Приматом.

Професор Примат був іграшковою мавпою і підсобним лабораторним партнером Майлза. Ця сим-

патична мавпа проводила більшість часу в боросилікатній склянці на *спериментальному столі*. Артеміс перепрограмував мавпу так, щоб вона могла реагувати на голос Майлза. В арсеналі іграшки були дванадцять фраз, у тому числі «Воно живе! Воно живе!» та «Цей день увійде в історію, професоре Майлз».

— Ти незабаром зможеш повернутися до своєї *лабораторії*, — схвально сказав Артеміс. Майлз був зліплений із того ж тіста, що і він сам, природжений науковець. — Ну, хлопці. Я подумав, що сьогодні ми можемо зайнятися деякими ресторанними термінами.

— Шмарклі на вигляд як хробаки, — сказав Беккет, який хотів змінити тему.

Артеміс був збентежений цим зауваженням. Скоріше за все, хробаків у меню не було, там могли описанитися хіба що равлики.

— Забудь про хробаків.

— Забути хробаків! — сказав Беккет налякано.

— Просто на даний момент, — сказав Артеміс заспокійливо. — Як тільки ми закінчимо нашу гру в слова, ти зможеш думати про все, що тобі подобається. І якщо ви добре впораєтесь, то я зможу повести вас подивитися на коней.

Їзда верхи була єдиною формою фізичних навантажень, на яку Артеміс наважувався. Головним чином тому, що кінь виконував більшість роботи.

Беккет уже забув про хробаків і показав на себе.

— Беккет, — із гордістю сказав він.

Майлз зітхнув.

— Простачок.

Артеміс уже пошкодував, що розпочав цей урок, але все ж таки зібрався на силі й вирішив продовжувати.

— Майлзе, не називай свого брата простачком.

— Та все гаразд, Артемісе. Йому це подобається. Ти звичайнісінський простачок, чи не так, Беккете?

— Беккет — простачок, — з радістю погодився хлопчисько.

Артеміс склав долоні разом.

— Гаразд, хлопці. Почнемо. Уявіть собі, що ви сидите за столом у кафе на Монмартрі.

— У Парижі, — сказав Майлз, самовдоволено поправляючи широку краватку, яку він позичив у батька.

— Так, у Парижі. І як би ви не старалися, ви ніяк не можете привернути до себе увагу офіціанта. Що ви зробите?

Діти витріщились на нього, і Артеміс почав думати, чи не занадто складну задачу він їм запропонував. Але тут він полегшено зітхнув і навіть трохи здивувався, побачивши проблиск розуміння в очах Беккета.

— Ммм... скажу Батлеру постриб-стриб-стрибати на голові?

Майлз був уражений.

— Я згоден з простачком.

— Hi! — сказав Артеміс. — Вам просто треба підняти палець і чітко промовити: «*Ici, garçon*».

